

Johann Cothmann Bernhardus Grabbe

Disputatio Secunda Ex Formulae Concordiae, Articulo Primo De Peccato Originis, Certis Thesibus Inclusa

Rostochi[i]: Richelius, 1649

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn73837167X>

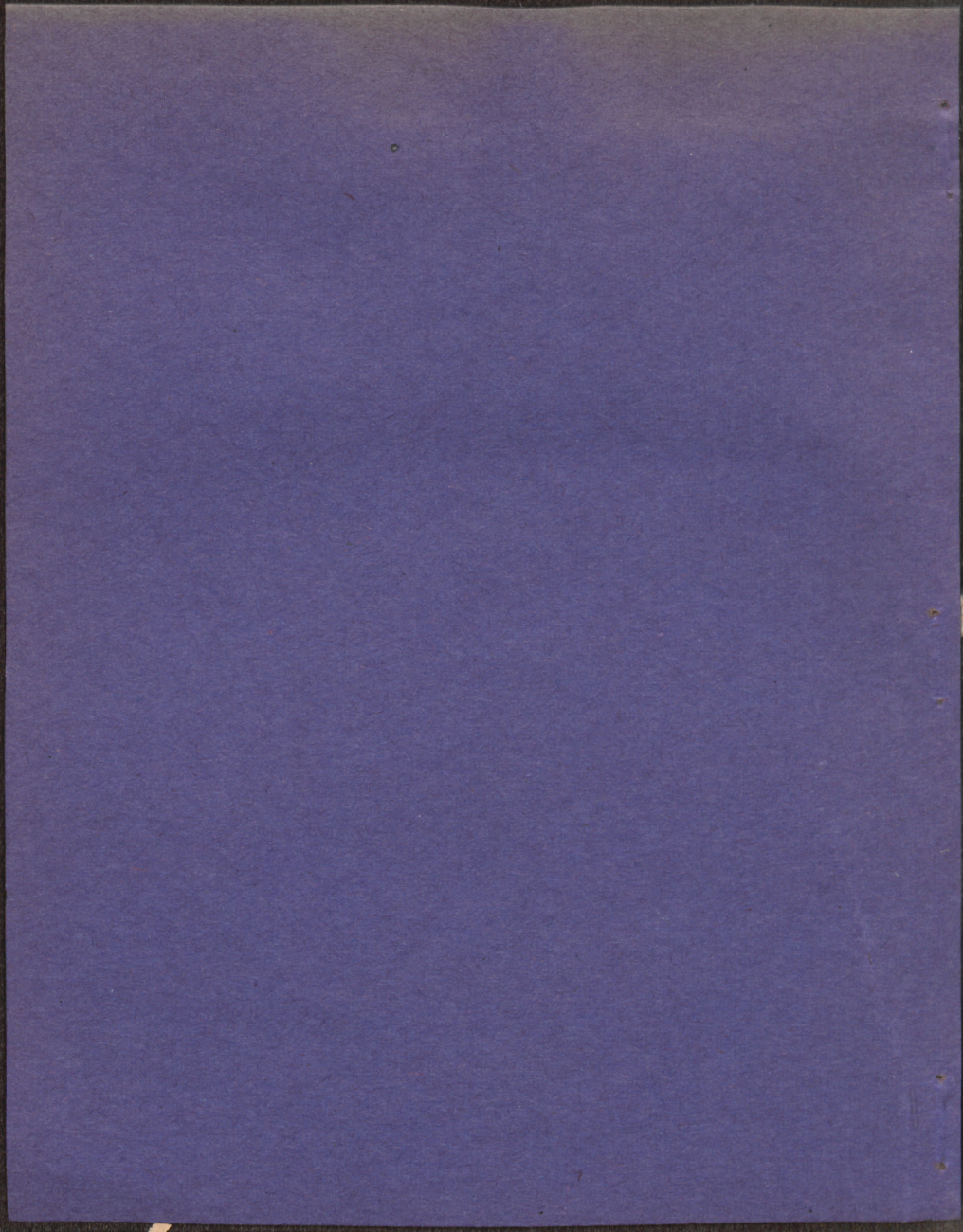
Druck Freier Zugang

Ru Nicol 1649

Lohmann, Johann

Wit-Grabe(n), Bernhard

Disputatio Secunda

21.

EX

FORMULÆ

CONCORDIÆ, ARTI-
CULO PRIMO

DE PECCATO ORIGINIS,
CERTIS THESISIBUS
IN CLUSA.

PRÆSIDE

JOHANNE COTHMANNO,

S. S. Theol. D. & Prof.

ac

Facult. Seniore,

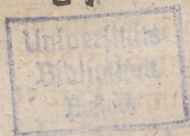
RESPONDENTE

BERNHARDO GRABBE,

Lemgov. Westph.

In Auditorio Majori d. 18. August.

horis matutinis.

ROSTOCHI

Typis Johannis Richelii, Sen. Typogr.

ANNO M. D. C. IL.

Thesis 1.

Doctrina peccati Originalis rectè juxta verbi Dei analogiam proposita, & ab omnibus cum pelagianis, tum Manichæis erroribus separata, beneficia Christi, plenissimâ ejus satisfactio, seu pretiosissimo ipsius merito acquisita, rectiùs facit agnoscere & magis celebrare:

2. Doctrina itaq; hæc juxta scripturæ canonem explicata, operationes Spiritus S. gratuitas, omnium optimè agnoscit & celebrat. Insuper Deo gloriam tribuit, dum opus Dei à Diaboli opere discernit.

3. Nulla autem humana ratio, quid & quantum sit hoc ingens hæreditarium malum, indagare aut agnoscere potest. Proinde solida ejus cognitio, ex scripturæ sacræ patefactione unicè haurienda. Quod si enim speculationibus philosophicis, ex Scholasticorum turbidis lacunis, & non ex limpidis scripturæ fontibus desumptis, nimium tribuerimus, facilè in errorum præcipitia, etiam in hoc articulo deducemur.

4. Scripturam ergò sequentes, peccatum originale, totam hominis naturam, ut spirituale quoddam venenum, & dicente B. Luthero, sicuti horribilis lepra infecit & corripit, ita quidem ut jam in nostra natura corrupta ad oculum, hæc duo monstrari nequeant: ipsa natura sola, & peccatum originale solum. In peccato enim concipimur & nascimur Psal. 51. v. 7. & quis dabit mundum de immundo Job. 14. v. 4. Quicquid namq; ex carne corrupta natum, corruptioni obnoxia caro est, unde homo talis nisi ex aqua & spiritu renascatur, in regnum Dei introire nequit, Joh. 3. v. 5. cum caro & sanguis regni Dei hæreditatem consequi non possint, I. Cor. 15. v. 50. 5. Quæ

5. Quæ licet scriptura prævia rectè ita dicantur, omnino tamen discrimen, inter ipsam nostram naturam, qualis initio à Deo creata, hodieqve conservatur retinendum. Quamvis enim natura nostra sit corrupta, distinctio tamen naturæ corruptæ, peccato originali domicilium præbenti, ac ipsi^o peccati originalis, accuratissimè tenenda.

6. Scriptura enim etiam post lapsum, Deum hominis esse creatorem affirmat. Job. 10. v. 8. 9. Deut. 32. v. 6. Act. 17. v. 28. Apoc. 4. v. 11. Qui tamen peccati, utpote quod odio prosequitur, Ps. 5. v. 5. & punit Exod. 14. v. 27. 28. causa non est 1. Joh. 2. v. 16.

7. Christus quoq; integram hominis naturam assumpsit. Ita ut sicuti pueri carnis & sanguinis sunt participes: ita & ipse particeps factus est eorundem Hebr. 2. v. 14. absq; tamen peccato, Hebr. 4. v. 15.

8. Redemit Christus hominem, quem à peccato per Baptismū abluit 1. Cor. 6. v. 11. Act. 22. v. 16. in filios Dei adoptat Joh. 1. v. 12 Rom. 8. v. 16. 17. ac tandem salvat 1. Pet. 3. v. 21. Quæ omnia de peccato affirmari nequeunt. Unde inter peccatum, & hominem peccatum in se habitans habentem, Rom. 7. v. 20. tantum, quantum inter opus Dei, ac ipsius diaboli esse discrimen manifestum est.

9. Describitur equidem in scriptura peccatum originale aliquando verbis substantialibus Eph. 4. v. 22. & passim, non quod in & per se sit substantia, sed quod substantiæ intimè inhæreat. Unde & ἀμαρτία ἡμετέρας λέγεται dicitur Hebr. 12. v. 1. Nec insolens est scripturæ peccatum actuale, verbis substantialibus exprimere, Matth. 5. v. 29. 30. c. 18. v. 8. Quod tamen propterea non fit substantia ipsa humana.

10. Scriptura Sacra sui ipsius interpres, quid verbis substantialibus, in peccati originalis descriptione indigitare velit, alibi in locis parallelis exponit, dum mēbra terrestria, per stuprum, immunditiam, mollicitem, concupiscentiam malam, & avaritiam &c, explicat Col. 3. v. 5. 11. Vox

11. Vox igitur naturæ quæ in hac materia usurpari solet ex Eph. 2. v. 3. non ipsam hominis substantiam, sed hominis corrupti ingenium, & post lapsum naturalem defectum, ac vitium, naturæ intimè inhærens significat.

12. Peccatum igitur Originis non est levis, sed tam profunda humanæ naturæ corruptio, quæ nihil sanum, nihil incorruptum, in corpore & anima hominis, atq; adeo in interioribus & exterioribus viribus ejus reliquit. Unde, Augustanam Confess. secuti Art. 2. hominem eum peccato hoc est, sine metu Dei, sine fiducia erga Deum nasci affirmamus. Hinc homo propriis viribus coram Deo justificari nequit.

13. Hæreditarium hoc malum, neminem secundum naturam propagatum excipit. Omnes ergo post lapsum Adæ homines, cum peccato hoc nascuntur. Roman. 5. v. 12. Excipitur hîc solus Christus, in cujus ore dolus non est inventus 1. Petr. 2. v. 22. quemq; nemo peccati convincere potuit. Joh. 8. v. 46. fuit enim ὁσπίου, ἀκακού, ἀμίαςτου, κειραεισμένως διὰ τῶν ἀμαρτιῶν Hebr. 7. v. 26.

14. B. Mariam Christi matrem, qui hîc Bellar. secuti Lib. 1. de Amiff. Grat. & Stat. pecc. cap. 6. excipiunt, Christū in signi injuria afficiunt, dum privilegium sibi soli propriū Mariæ contra scripturam, neminem nisi Christum, ab hoc peccato excipientē tribuunt. Conf. Jus Canon. Distin. 4. c. 3. & Baraletæ ordinis fratrum prædicatorum Sermones p. 65. & seqq. de conceptione Mariæ. Licet Bellar. sibi contradicens lib. 4. de A. G. c. 15. rem hanc ap. Catholicos non haberi pro certa & explorata dicat.

15. Per Baptismum peccatum hoc tollitur, non ut non sit sed ne obsit, nec in nobis regnet Rom. 6. v. 12. quæ verba quomodo exponat, August. Tract. 41. in Joh. Et Tom. 7. de Nupt. & concupiscen. Lib. 1. c. 25. videre est. Ad quam explanationem scripturis conformem, Papistas Contradicentes, brevitatē ergo remittimus, F I N I S.

5. Quæ licet scriptura prævia rectè ita di-
mnino tamen discrimen, inter ipsam nostram
qualis initio à Deo creata, hodieqve conservat
dum. Quamvis enim natura nostra sit corrup-
ctio tamen naturæ corruptæ, peccato originali
præbenti, ac ipsi peccati originalis, accuratissimè

6. Scriptura enim etiam post lapsum, Deum
esse creatorem affirmat. Job. 10. v. 8. 9. Deut. 32.
v. 28. Apoc. 4. v. 11. Qui tamen peccati, ut pote
prosequitur, Ps. 5. v. 5. & punit Exod. 14. v. 27. 28.
est 1. Joh. 2. v. 16.

7. Christus quoq; integram hominis natu-
psit. Ita ut sicuti pueri carnis & sanguinis sunt
ita & ipse particeps factus est eorundem Hebr. 2.
tamen peccato, Hebr. 4. v. 15.

8. Redemit Christus hominem, quem à
Baptismū abluit 1. Cor. 6. v. 11. Act. 22. v. 16. in fi-
optat Joh. 1. v. 12 Rom. 8. v. 16. 17. ac tandem salu-
21. Quæ omnia de peccato affirmari nequeunt
peccatum, & hominem peccatum in se habitantem
Rom. 7. v. 20. tantum, quantum inter opus Dei, a
boli esse discrimen manifestum est.

9. Describitur equidem in scriptura pec-
nale aliquando verbis substantialibus Eph. 4.
sim, non quod in & per se sit substantia, sed quæ
tiae intimè inhæreat. Unde & ἀμαρτία ὁμοιωθήσεται
Hebr. 12. v. 1. Nec insolens est scripturæ peccatum
verbis substantialibus exprimere, Math. 5. v. 29.
Quod tamen propterea non fit substantia ipsa

10. Scriptura Sacra sui ipsius interpres,
substantialibus, in peccati originalis descriptione
velit, alibi in locis parallelis exponit, dum mēbra
per stuprum, immunditiam, mollicitem, concu-
malam, & avaritiam &c. explicat Col. 3. v. 5.

